

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320204508
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4320204508.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Z. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. R. H. XXX, XXX XX S. R. H., zastúpeného advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 400 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 8Csp/81/2020-134 zo dňa 25.06.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 31.08.2020 domáhal zaplatenia sumy 400 eur a trov konania. V žalobe uviedol, že uzatvoril dňa XX.XX.XXXX so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 1.500 eur a on sa ho zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) 68,83 % a celkovou sumou na zaplatenie vo výške 3.375,54 eura. Zmluva bola podľa neho uzatvorená v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pretože neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom a z toho dôvodu bol úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, žalobca sa domáhal ochrany svojich práv na súde. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 02.07.2019 sp. zn. 13Csp/52/2017 žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 300 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa XX.XX.XXXX do zaplatenia a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 8Co/261/2019 tento rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zmluva totiž neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo nemá údaj o RPMN, a neobsahuje ani údaj o termíne konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona. Na tom základe bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov a on ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. S ohľadom na to, že došlo k porušeniu povinnosti veriteľom a on si úspešne uplatnil na súde porušenie

predmetných povinností, sú dané podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Zásah do práva majetkovej sféry žalobcu je zrejмый z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť prostriedky, na ktoré žalovaný zo zákona nemal nárok, a napokon bol nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.875,54 eura a v tejto výške boli ohrozené aj jeho majetkové práva, takže výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 400 eur je primeraná, aby predstavovala dostatočnú náhradu za uvedený diskomfort z dôvodu, že bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a namietal, že žaloba neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorou by bola suma 400 eur odôvodnená, keďže odôvodnenie „výpočtu“ nepreukazuje, prečo by práve takáto suma mala byť primeraná. Argumentoval, že z podstaty finančného zadosťučinenia vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy, pričom žalobca tvrdí, že suma 400 eur je primeraná, no toto vymedzenie odporuje finančnému zadosťučineniu ako satisfakcii, keďže žalobca nevymedzil, za čo konkrétne by sa satisfakcia mala priznať. Namietal, že zo žaloby nevyplývajú ani skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, či je splnená podmienka primeranosti. Navyše ani v rámci konania sp. zn. 13Csp/52/2017 žalobca netvrdil žiadne osobitné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia.

3. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že v konaní sp. zn. 13Csp/52/2017 sa žalobca domáhal zaplata sumy 300 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od XX.XX.XXXX do zaplata z titulu bezdôvodného obohatenia majúc za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho tak bol povinný splatiť poskytnutý úver len do výšky istiny poskytnutého úveru v sume 1.500 eur. Okresný súd Levice rozsudkom č. k. 13Csp/52/2017-128 zo dňa 02.07.2019 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 300 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od XX.XX.XXXX do zaplata do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a priznal mu aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V rozsudku konštatoval absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože zmluva neobsahuje údaj o RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru a nemá ani náležitosti podľa § 9 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. termín konečnej splatnosti úveru. Poskytnutý spotrebiteľský úver na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX bol teda podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež skonštatoval, že žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.500 eur, no žalobca mu zaplatil celkovo 3.456,81 eura a v konaní si uplatnil len 300 eur. Na základe odvolania žalovaného v časti týkajúcej sa zaplata úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300 eur od XX.XX.XXXX do zaplata Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 8Co/261/2019-179 zo dňa 18.06.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil s konštatovaním, že odvolateľ v podanom odvolaní nenamietal právny záver súdu prvej inštancie v tom, že zmluva nemá zákonom požadované náležitosti a predmetný úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, a nenamietal ani záver, že žalobca má nárok na zaplata sumy 300 eur titulom bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom. Podľa záveru odvolacieho súdu žalobca uhradil žalovanému v r. XXXX až XXXX sumu 3.456,81 eura a že žalovaný za predčasné splatenie úveru vrátil žalobcovi sumu 471,05 eura. Za stavu, že žalovaný reálne poskytol úver iba vo výške 1.284,25 eura (1.500,- eur - 215,75 eura), žalobca titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu uhradil žalovanému sumu vo výške 2.172,56 eura. Uvedený rozsudok Okresného súdu Levice v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre nadobudol právoplatnosť dňa 26.08.2020.

4. Súd prvej inštancie považoval žalobu žalobcu o zaplata primeraného finančného zadosťučinenia za opodstatnenú a v celom rozsahu jej vyhovel. Rozsudok odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 5, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“), ktoré v odôvodnení citoval. Okrem iného uviedol, že podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní

porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

5. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je splnenie predpokladu obsiahnutého v hypotéze tretej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, a teda že spotrebiteľ si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v zmysle ktorého súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V zmysle ďalšej judikatúry súdov SR pod tým treba rozumieť aj to, že spotrebiteľ tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Zákon nevyžaduje žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma. Žalobca bol vo vyššie opísanom súdnom konaní plne úspešný, pričom súd konštatoval, že preskúvaná zmluva neobsahovala zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. j), f) zákona o spotrebiteľských úveroch, úver je preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi prináleží vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia nad rámec poskytnutej istiny v uplatnenej výške 300 eur.

6. Pokiaľ ide o posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd prvej inštancie konštatoval, že samotný zákon kritériá pre jeho posúdenie neustanovuje. Musí však spĺňať satisfakčnú, sankčnú a aj preventívnu funkciu, musí byť odôvodnené a preskúmateľné. Má byť primeranou satisfakciou pre spotrebiteľa, ktorý legitímne očakáva od dodávateľa podnikajúceho v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov korektný prístup, má byť tiež primeranou sankciou dodávateľa za porušenie práv alebo povinnosti ustanovenej právnymi predpismi a v neposlednom rade má pôsobiť preventívne, aby sa dodávateľ porušovania práv alebo povinností voči spotrebiteľom v budúcnosti nedopúšťal. Žalovaný uvádzal v zmluve o revolvingovom úvere rôzne údaje ohľadom RPMN poskytnutého úveru, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento údaj v zmluve absentuje. RPMN je však jeden z najdôležitejších ekonomických parametrov poskytovaného úveru, pretože v percentách vyjadruje všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Jeho zmätočné uvedenie je tak spôsobilé skresliť ekonomickú výhodnosť či nevýhodnosť poskytovaného úveru a v konečnom dôsledku negatívne ovplyvní spotrebiteľa pri výbere dodávateľa. Žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa už v čase, kedy žalobca zvažoval výber dodávateľa na poskytnutie úverového produktu, a takéto konanie je zakázané. Navyše žalovaný sa svojím konaním aj bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného. Z uvedeného rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia celkovú sumu 2.172,56 eura a tieto finančné prostriedky mu bol nútený plniť, hoci na to nebol zákonný nárok. To malo vplyv najmä na životnú úroveň žalobcu, keďže tieto finančné prostriedky nemohol použiť na uspokojovanie svojich iných potrieb a v neposlednom rade musel za účelom ochrany svojich oprávnených záujmov podstúpiť aj súdne konanie. Zohľadňujúc všetky tieto okolnosti, vrátane intenzity zásahu do práv spotrebiteľa a časového trvania negatívnych dôsledkov (viac ako 6 rokov od uzatvorenia zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu) s prihliadnutím na všetky funkcie finančného zadosťučinenia súd prijal záver, že žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur je primerané a takto požadované finančné zadosťučinenie nepredstavuje ani len 1/5-inu sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 400 eur tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. O trovách konania súd rozhodol s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca bol v celom rozsahu úspešný, preto mu patrí náhrada trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) CSP, pretože súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Podľa neho záver súdu o tom, že „zmätočné uvedenie RPMN“ a s tým spojený záver o konaní v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa nemá

oporu v dokazovaní vykonanom v tomto konaní a ani v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/52/2017. Rozsudok nezdôvodňuje, v čom má spočívať zmätočné uvedenie údajov o RPMN a v akých konkrétnych súvislostiach vlastne súd ním opísaný stav vzhliadol. Ak na základe uvedeného záveru súd ustálil danosť uplatneného nároku žalobcu, konal v rozpore s vykonaným dokazovaním, skutkovým stavom z neho vyplývajúcim a bez opory v právnom predpise. Prijatý záver o zmätočnom uvedení údajov o RPMN spôsobilom ovplyvniť konanie žalobcu a skresliť ekonomickú výhodnosť alebo nevýhodnosť súd nekonkretizoval, hoci samotný nepresný údaj RPMN nemôže byť automatický považovaný za porušenie zákona. Nebolo preukázané a ani tvrdené, že žalobca sa na základe nesprávne uvedeného údajov RPMN rozhodol pre úver od žalovaného. V konaní sp. zn. 13Csp/52/2017 súd rozhodol na základe záveru o bezúročnosti, k čomu žalovaný uviedol, že nejde o zákonný dôvod pre priznanie takéhoto nároku, a poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/110/2019. V odvolaní ďalej uviedol, že žalobca si uplatňoval nárok s odkazom na rozsudok vo veci 13Csp/52/2017, v ktorom si uplatňoval nárok vo výške 300 eur, a teda priznanie finančného zadosťučinenia v sume 400 eur je zjavne neprímerané. Podľa súdu posudzoval časové trvanie negatívneho zásahu, a to od uzavretia zmluvy od právoplatného rozhodnutia súdu, no z rozsudku nevyplýva, aké negatívne dôsledky v čase uzavretia zmluvy na strane žalobcu vznikli alebo mali vzniknúť. Finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy a neexistuje žiadny zákonný dôvod jeho určovania ako pomernej časti z majetkového nároku. Záver súdu o tom, že sa chcel obohatiť na úkor žalobcu, nemá oporu v žiadnom súdnom rozhodnutí.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a súčasne zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %. Uviedol, že v inom súdnom konaní si úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú a aj funkciu sankčnú a treba to chápať aj ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne nie v takej intenzite. V konaní sp. zn. 13Csp/52/2017 bolo preukázané, že veriteľ porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach, resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere. On zaplatil podstatne viac, než bolo jeho povinnosťou, a táto skutočnosť sa bezpochyby odzrkadlila nepriaznivo aj v jeho majetkovej sfére. Porušenie práva žalobcu nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu aj privodilo, keďže nad rámec svojich povinností uhradil žalovanému celkovo sumu 2.172,56 eura v ohraničenom časovom období, čo znamenalo v tomto období ekonomickú ujmu minimálne v nemožnosti týmito finančnými prostriedkami nakladať. Jediným zákonným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti a zákon nevyžaduje spôsobenie nejakej ujmy. Žalovaný porušil jeho práva, v dôsledku čoho mu nevznikla len ujma majetková ale aj ujma nemajetková; musel totiž vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať spor proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom, čím došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, t. j. k strate finančných prostriedkov. V tomto smere poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/473/2016 z 31.05.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/22/2018 z 28.03.2018 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019.

9. Žalobca ďalej vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v dôsledku konania žalovaného bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na súde, čo mu zasiahlo do bežného života a bolo spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a i. Výška požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, tiež je akousi satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Napokon žalobca poukázal aj na správne závery uvedené v bode 26. napádaného rozhodnutia Žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa už v čase, kedy žalobca zvažoval výber dodávateľa na poskytnutie úverového produktu a takéto konanie je zakázané. Žalovaný sa svojím konaním aj bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Žalobca uhradil žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia celkovo sumu 2.172,56 eura. Uvedené finančné prostriedky bol tak nútený plniť na účet žalovaného, hoci na to nemal žiaden zákonný nárok, tieto finančné prostriedky tak nemohol použiť na

uspokojovanie svojich iných potrieb a za účelom ochrany svojich oprávnených záujmov musel podstúpiť aj súdne konanie. Zohľadňujúc všetky tieto okolnosti, vrátane intenzity zásahu do práv spotrebiteľa a časového trvania negatívnych dôsledkov (viac ako 6 rokov od uzatvorenia zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu), so súčasným prihliadnutím na všetky funkcie finančného zadosťučinenia súd dospel k záveru, že žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur je primerané, pričom takto požadované finančné zadosťučinenie nepredstavuje ani len 1/5 sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia, o ktoré tiež oprel dôvodnosť požadovanej výšky žalobcom, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán v tejto veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto závery súd vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Je zrejmé, že žalovaný účelovo a celkom zbytočne argumentuje absenciou odôvodnenia, v čom by mala zmätočnosť RPMN spočívať; to totiž nemá pre toto konanie žiadnu relevanciu a takúto námietku mohol žalovaný uplatňovať v konaní sp. zn. 13Csp/52/2017, čo však neurobil. Údaj o RPMN je jedným z najdôležitejších pre spotrebiteľa, a je nepochybne spôsobilý ovplyvniť ekonomické správanie spotrebiteľa. Súd kládol dôraz na význam tejto náležitosti pre spotrebiteľa, ktorý sa aj na základe údaju o výške RPMN môže rozhodovať medzi ponukami viacerých poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Pokiaľ žalovaný uvádza, že súd mal urobiť záver o tom, že bezúročnosť úveru mala byť dôvodom pre uplatnenie finančného zadosťučinenia, tak v obsahu rozhodnutia sa taký záver nenachádza, preto argumentácia v tomto smere nie je dôvodná. Podľa názoru žalovaného finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy a neexistuje žiadny zákonný dôvod jeho určovania ako pomernej časti z majetkového nároku. Podľa rozhodovacej praxe však táto výška môže zodpovedať ujme, ktorá reálne spotrebiteľovi hrozila. Ujma totiž nepredstavuje len výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré bol žalovaný povinný vydať. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila, a môže sa rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo aj bola spôsobená. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Súd postupoval procesne správne tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Žalovaný neuviedol také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť napadnutý rozsudok, ktorý je riadne odôvodnený a ktorý vychádza z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania.

10. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj s jeho odôvodnením, a tak na dôvažok dodáva nasledovné:

11. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 tretej vety stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z toho jednoznačne vyplýva, že podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia svojho práva na súde voči tomu, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak dôjde k porušeniu práva alebo povinnosti. Aktuálne znenie zákona, ktoré sa vzťahuje aj na tento prípad, upravuje podmienky jeho poskytnutia, pričom zákon nevyžaduje spôsobilosť privodenia ujmy, ktorá môže nastať porušením práva alebo povinnosti spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je

viazané len na porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ktoré spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil. Cieľom ustanovenia priznávajúceho primerané finančné zadosťučinenie je určitá satisfakcia pre spotrebiteľa, ktorého práva boli porušené, a zároveň plní aj sankčnú, odradzujúcu a preventívnu funkciu, ktorá by mala pôsobiť do budúcnosti v snahe eliminovať obdobné nekalé konanie dodávateľa voči ďalším spotrebiteľom.

12. Súdom priznaná suma primeraného zadosťučinenia predstavuje v tomto prípade pre žalobcu určitú satisfakciu a znamená aj dostatočný sankčný charakter voči žalovanému, keďže by ho mala odradiť od nekalého konania voči ďalším spotrebiteľom. Súd prvej inštancie dôvod priznania žalovanej sumy riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil, poukázal aj na spôsob priznania výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia, a jeho rozhodnutie zodpovedá zákonnej požiadavke presvedčivosti (§ 220 ods. 2 CSP). Z obsahu spisu je zrejmé, že súd v prvoinštančnom konaní postupoval v súlade s ustanoveniami procesného predpisu, ktorým je Civilný sporový poriadok. Neobstoja preto námietky žalovaného, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neobstojí ani ďalšia námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie nie je arbitrárne, pričom vychádza z podkladov - dôkazov doloženými do spisu - a tiež zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý z nich vyplýva, pričom je logicky skutkovo aj právne zdôvodnené. Podstatné pre rozhodnutie bolo jediné kritérium, aké zákon pre priznanie uplatneného nároku vyžaduje, a to je úspešné uplatnenie porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa na súde. Zákon totiž ako jedinú podmienku pre priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi kladie úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Čiže popri vyslovení porušenia práva alebo povinnosti súdom priznáva spotrebiteľovi súčasne aj právo na primerané finančné zadosťučinenie. Ustanovenie § 3 ods. 5 tretej vety zákona o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spôsobenou ujmom a stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Zákonné podmienky priznania uplatneného práva žalobcovi boli v tomto konaní splnené a súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, vrátane správne posúdenej priznanej výšky 400 eur primeraného finančného zadosťučinenia. Toto svoje rozhodnutie súd adekvátne odôvodnil po stránke skutkovej aj právnej. Odvolací súd považoval z vyššie uvedených dôvodov námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené, a z toho dôvodu napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

14. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému podľa § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).